

1

Elė atsigrižo ir pamojo Rubei.

– Pasimatysim rytoj! – šūktelėjo ji.

Rubė su savo mama irgi jai pamojavo ir, pasukusios už kampo, pradingo.

Elė timptelėjo kuprinę aukštyn ir nužingsniavo centrine gatve. Mergaitė gerai žinojo, kur traukia, šimtus kartų buvoėjusi tuo keliu, bet žingsniuodama viena jautėsi visai kitaip. Dabar, kai Elei suėjo dešimt metų, jiedu su tėčiu nutarė, kad ji pakankamai didelė viena pareiti iš mokyklos namo. Savo gimtadienį

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

Elė atšventė prieš savaitę ir dabar, kovo vidury, dienos jau buvo daug šviesesnės.

Elė pabandė prisiminti viską, ką šį rytą per pusryčius sakė tėtis.

„Nesustok ir neplepėk su žmonėmis.“ (Negi ji turi elgtis nemandagiai, jei kas nors pasiteiraus, kaip ji laikosi? Miestelyje gyveno daugybė pažįstamų.)

„Neapsidairiusi neik per kelią.“ (Vienintelis kelias, per kurį reikėjo pereiti, buvo gan ramus ir tikrai nekėlė bėdų.)

„Nepamiršk, kad viena eini namo, ir nestovėk valandų valandas prie mokyklos laukdamas, kad ateičiau tavęs pasiimti.“ (Negi tėtis iš tiesų mano, kad taip galėtų nutikti?)

„Neatsiklaususi neik namo su Rube.“ (Rubės mama neleistų jai taip pasielgti, tiesa? Draugės mama vis dar pasiimdavo iš mokyklos

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

dukterį, nors ji buvo mėnesiu vyresnė už Elę. Rubė gyveno šiek tiek toliau už miestelio ir jos mamai nepatiko mintis, kad duktė keliaus namo savarankiškai, nors šioji ir meldė leisti.)

Galiausiai Elė tik linkčiojo ir tinkamose vietose kartojo „taip“ arba „ne“. Atrodė, kad tėtis jau šiek tiek dvejoja, akimirką mergaitei pasirodė, jog jis atsisakys šio sumanymo. Pagelbėjo Elės sesuo, kuri bent kartą padėjo telefoną ir priminė tėčiui, kad ji viena pareidavo namo mokydamasi penktoje klasėje ir nė nebūdama dešimties. O dabar jai tenka važiuoti į mokyklą autobusu, nes artimiausia vidurinė mokykla yra gana toli.

– Elė turi išmokti būti savarankiška, – tarė Sofija. – Vos po metų ir ji turės spėti į autobusą. Ar prisimeni tuos kartus, kai septintoje klasėje pražiopsodavau autobusą ir turėdavai vežti mane į mokyklą?

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

Elė dėkingai pažvelgė į vyresnę seserį. Ji beveik neabejojo, kad Leila, jų pamotė, jau ketina įsiterpti į pokalbį ir pasakyti, jog Elė dar turėtų šiek tiek palaukti ar kažką panašaus. Pamotės akyse atsispindėjo nerimas. Elė labai nenorėjo, kad toji kištųsi. Leila ir tėtė jau buvo vedę pusę metų (ir anksčiau jie jau kurį laiką gyveno kartu), bet Elei vis dar būdavo nesmagu, kad pamotė visą laiką sukiojasi šalia.

Mergaitė sustojo ir, prieš pereidama, labai atidžiai nužvelgė kelią (jei kartais tėtis turėtų šnipų). Saugiai kirtusi kelią, ji pasuko taku per bendruomenės valdas, kur neberekėjo nerimauti dėl automobilių.

Bendruomenės valdas sudarė lygi, plati pieva miestelio pakraštyje. Pieva buvo didžiulė, išraižyta siauručių takelių ir apžėlusi gervuogynais. Siauras kelelis vedė pievos viduriu

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

į kriketo klubą, dar ten stovėjo keli suolai, bet daugiausia bendruomenės valdose augo žolynai. Vasarą pieva buvo graži: erdvi, laukinė ir pilna gėlių. Būdama maža Elė ją vadino vienu žodžiu – „laukinpieve“. Tai buvo jų dviejų su mama žodis.

Ant vieno iš suolų buvo užrašytas Elės mamos vardas. Tas suolas stovėjo aukščiausioje bendruomenės valdų dalyje, iš ten galėjai žvalgytis toli aplinkui ir net pamatyti gretimą miestelį bei upę. Tai buvo mėgstamiausia mamos pasivaikščiojimo vieta, ir po jos mirties tėtis, močiutė ir senelis pasirūpino, kad ten būtų pastatytas suolas, su įrašu ant atkaltės – „Molei atminti“.

Dabar Elė nedažnai apsilankydavo toje bendruomenės valdų dalyje. Sofija kartais nuėidavo pasėdėti ant suolo, bet Elei ten būdavo

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

nesmagu ir liūdna. Kai mama mirė, jai tebuvo septyneri ir kai kuriuos su ja susijusius dalykus jau buvo sunku prisiminti. Ant suolo mergaitė pasijusdavo kalta. O kas, jei ji iš viso liausis prisiminti mamą? Vaizdo įrašuose kartu su mama pasirodanti Elė buvo tokia maža. Septynmetė ji buvo garbanota ir apskritaveidė. O dabar jau gerokai ūgtelėjo ir jos plaukai garbanojosi tik šlapi. Mama galbūt jos nė nepažintų.

Elė žingsniavo mąstydamą apie tėtį, Leilą, mamą, apie tai, kad jau yra pakankamai didelė savarankiškai pareiti iš mokyklos namo ir ką apie tai pasakytų mama. Iš tiesų ji nė nežiūrėjo, kur eina. Bet tada per taką priešais perbėgo paukštelis – maža juodai balta kielė. Elė akimirksniu sustojo, jai pasirodė, kad vos neužmynė ant paukštelio. Kielė toliau šokčiojo ir straksėjo ant tako, tarsi jai nė motais, kad jos

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

vos nesutraiškė. Elė sustojo, norėdama gerai pasižiūrėti, kur atsidūrė.

Ji nukeliavo toliau, nei manė, ir jau buvo visai netoli namų. Kielė priekyje tai pasirodydavo, tai vėl dingdavo aukštesnėje žolėje prie tako. Elė šypsodamasi stebėjo paukštelį. Iš karto už mažytės kielės per žolę netikėtai nustraksėjo rudo kailio dryželis, o paskui jį nusekė kita rusva dėmė.

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

Pirma Elė pamanė, jog tai triušiai. Jų buvo pilna pieva – atėjęs čia anksti rytą, galėjai neabejoti, kad pamatysi juos kramsnojant žolę.

Tačiau šitie gyvūnai buvo per dideli, kad būtų triušiai. Jie buvo aukštesni, laibesni ir ilga-

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

kojai. Jiems liuksint per žolę atrodė, kad jų kūnai vien iš kojų.

Kiškiai! Elė tuo neabejojo, nors jau seniai nebuvo jų mačiusi. Mergaitė sustingo ir liovėsi kvėpuoti, bet, regis, kiškiams buvo nė motais,

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

kad ji čia. Jie suko ratus po žolę, ištiesdami kojas ilgų spyruokliuojančių šuolių metu. Su šypsena Elė pastebėjo, kad kiškių ausys lapsi. Tada pirmasis kiškis apsisuko ir atsistojo ant užpakalinių kojų. Elė vos necyptelėjo iš nuostabos, bet jai pavyko nesukelti triukšmo. Kitas kiškis irgi atsistojo ant užpakalinių kojų ir jiedu ėmė kapotis savo ilgomis priekinėmis letenėlėmis. Atrodė, tarsi jie boksuotųsi, aršiai smūgiuodami vienas kitam į nosį.

Dar kelias akimirkas Elė stovėjo tyliai ir juos stebėjo, kol kiškiai staiga liovėsi muštis. Gyvūnėliai nuskuodė per pievą link upės, likusi Elė tyliai nusijuokė. Pamatyti kiškius buvo išties malonu, tai buvo ypatinga dovana.

Mergaitė prisiminė, kad pirmą kartą pamatė kiškį vieną ankstyvą rytą kartu su mama, sėdėdama ant mažo medinio suolo, stovinčio

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

prie priekinės jų namo sienos. Namo durys išėjo kone tiesiai į bendruomenės valdas, priešais tebuvo keliukas automobiliams, bet juo mašinos beveik nevažinėdavo, nes toliau už namo nebuvo kur keliauti. Atvykstančius automobilius ir išvežiotųjų autobusiukus buvo galima pastebėti iš toli. Sirgdama mama dažnai pabusdavo anksti, jai būdavo sunku miegoti. Mamai patikdavo sėdėti ant suoliuko su dideliu puodeliu arbatos ir stebėti pievą bei klausytis paukščių. Kartais ji ten sėdėdavo net lyjant. Pabudusi anksti Elė išeidavo ir apsnūdusi susirangydavo šalia mamos. Šioji užklodavo ją savo antklode ir jiedvi stebėdavo žolynus.

Elė lėtai ėjo taku prisimindama, kaip mama stipriau suėmė jos ranką ir tyliai sušnibždėjo:

– Ele, pažvelk... Ar matai, ten, prie gervuogių? Tai kiškis...

LAUKINIŲ PIEVŲ KIŠKIS

Iš virpulio mamos balse mergaitė suprato, kad tai kažkas nepaprasto. Elė niekada anksčiau nebuvo mačiusi kiškio, o mama atrodė išties susijaudinusi. Tą pavasarį jiedvi dar kelis kartus matė kiškius liuoksint po laukinę pievą, ir kiekvieną kartą tai atrodė tarsi stebuklas.

Visa tai jai šiandien priminė tiedu besipešantys kiškiai. Bet kodėl jie mušėsi? Tikriausiai žaidė. Kai Rubės kalaitė Krisė atsivedė šuniukų, atrodė, kad pusę laiko jie praleidžia eidami imčių ar pešdamiesi. Rubės mama pasakė, kad taip jie žaidžia ir mokosi sugyventi su kitais šunimis.

Pamačiusi namus Elė paspartino žingsnį, norėdama papasakoti tėčiui apie kiškius. Mergaitė atsegė ypatingą kuprinės kišenėlę, kurioje dabar apsigyveno durų raktas, ir atrakino laukujes duris. Koridoriuje ji pamatė lūkuriuojantį tėtį.